

en toasten gedronken werden, die de heer Conscience
tweas beantwoordde. Zyne woorden werden met geest-
drift begroet.

Antwerpsche Handelsblad.

— Zondag laetst heeft een der leeuwen in de mena-
gerie Huguet, aen de Keulsepoort te Brusselden vinger
afgebeten van den cornac van den rhinoceros. Die man had
de onvoorzichtigheid zyne hand op den boord der kooi
te leggen. Men heeft hem naer Sint-Jans-gasthuis moeten
dragen en hem daer het overblyvende stompken vinger
afgezet. Men zegt dat de leeuwentemmer Charles niet
zeer gaerne het hok van dien leeuw meer betrad. Ook
heeft men het dier nu in een afzonderlyk kot gezet.

Ziehier nog eenige byzonderheden over dit ongeluk :
— Het is niet by toeval dat de cornac, in de menagerie
Huguet den vinger door een' leeuw is afgebeten. meer

met tw
volants
jaegt, -
met de
ooit, —
Maer
alleen l
gazet le
zyt, te
als gy t
Vlaems

Op d

GAZETTE VAN LOKEREN.

Alle Brieven, Artikels, B-kendmakingen en Geld moeten rachtvry toegestuurd worden.

Men wordt verzocht de bekendmakingen uiterlyk den **VRYDAG** voor den middag toe te zenden; de prys is 20 centimen per drukregel.

Staet- en Letterkundig Nieuwsblad,

Verschynde alle Zondagen.

Men schryft in te Lokeren by den Uitgever en verder op alle Postkantoren des Ryks.

De prys der inschryving is by het jaer 4 fr. en vrachtvry met den post 5 fr., voor Zeeland 6 fr. vooruit te betalen. Men aenzaerdt geene inschryvingen dan voor één jaer.

LOKEREN 11 OCTOBER.

WAERTOE ONS DE VLAEMSICHE BESCHAVING LEIDEN KAN.

Het te recht geschat vlaemsche dagblad *de Broedermin* heeft deze week, sprekende over de vlaemsche drukpers, een punt aengeroerd dat wy steeds en moedig ter verdediging ontwikkeld hebben! namelijk het daerstellen van eene vaste en algemeene nationaliteit door de ontvoogding van het vlaemsche volk, door de eigenlyke vlaemsche beschaving. Sedert ons onafhanklyk worden in 1830 heeft men in ons land niet opgehouden met spekulieren op de magt van het bewind des lands. Men heeft aen die worstelingen allerlei niets beduidende namen gegeven; destyds waren het patriotten en orangisten, dan liberalen en klerikalen, later socialisten, communisten, republikane enz. enz. Nogthans met een weinig goed oordeel kan men die namen, die toch maer schars zyn, daarvan afwerpen en het ding bloot zien; en wat is het ten slotte bloot? zoo als wy zoo even zeggen spekulatie, kuipen; mannen die, de eene met minder, de andere met meerdere goede inzichten zonder recht daertoe, en ten koste van het algemeen welzyn, naar magt zoeken, het is te zeggen, die door den scepter der zelfzucht geregeerd worden. Ja, het volk, de massa alleen, heeft door al die kleingeestigheden geleden; wy zyn tot nu toe den speelbal in die comedie geweest en zooals *de Broedermin* zegt: uit de vlaemsche beweging moet eene nationaliteit ontstaan, die alle sistematieke stelsels omverwerpt, en alleen het nut van Belgenland, van ons vaderland, beoogt!... Laet ons eens met open ooggen inzien wat er zoodanig in ons land gebeurd is sedert eenigen tyd, wat al dwaesheden er begaan zyn, en tot hoe verre die schokken, die worstelingen, die aanstootingen van kleingeestigheden ons gebragt hebben. In 1830 vocht de Belg tegen zyne stam en taelgenooten, en hy kreeg als belooning voor het bloed dat op den vaderlandschen grond gestroomd had... eene vrye grondwet, die zyne onafhanklykheid waerborgt! — En tot nu toe zyn wy niet in staet gesteld, met onze uit het volk komende magt, die grondwet in al hare schoonheid te doen uitvoeren en ons die onafhanklykheid ten nutte te maken! — waarom die onvoorbeeldige en ongelooflyke waerheid?

Er is toch een *waerom*, ja, er is een *waerom*, en het is niet ver te zoeken. Gedurende de twintig jaren dat onze staetsmannen van allen aerd, maer toch weinigen van echt belgische aerd, zich het bewind betwisten, staet ons *magtgevend* volk met gekruiste armen op dit speltje te zien, als of het hem in geenen deele aenging, ziedaer waarom wy nog altyd met recht te klagen hebben; om de slaperige onverschilligheid van het volk kan het volk zyne grieven niet uit den weg ruimen, ofschoon het die zeer wel gevoeld, wy herhalen nogmaels wat wy verleden week zegden in die slaperigheid, die de rechtontkenning ten gevolge heeft ligt een groter gevaer dan men er tot nu toe wel inziet; die zelfde mannen, welke nu, terwyl de drukking verdraegbaer is, met gekruiste armen staen zouden, (moest helaes het

noodlot ons zoo ver brengen!) de eerste zyn, by eene zwaerdere drukking tot baldadigheid overtogaen. Voorbeelden uit het verleden getrokken zyn altyd goede lessen, en ons door voorbeelden een bewys te hebben van onze gezegden, werpe men enkel den oogslag over onze zuidergrenzen. —

Belgie moet door de kracht des geestes vooruit; Belgie verwacht zyn heil van de volksverlichting!

Want het voelt geene andere drukkingen dan die, welke uit de volksdomheid voortvloeijen. Stellen wy nu de vraag: welk element kan die verlichting, die beschaving bewerken? — De klerikale party vindt haren steun, haer bestaan in de onwetendheid der menigte; de liberalen willen ons op zyn fransch beschaven; dat is zoo illoziek als de ezel van Bilderdijk die wilde muziek leeren. Het heeft dus niet verder verklaert dat die twee elementen ons even noodlottig zyn; ons niet verlichten, is ons vernietigen; ons *willen* verlichten met eene tael die wy niet verstaen, en met gebruiken en zeden die niet op ons toepasselyk zyn, is niets minder noch meerder dan *dwaes*. — Ons heil ligt dus, het is klaer te begrypen in ons zelven, in onze eigene beweging, die daerom vlaemsch is omdat wy *vlaemsch* zyn, die daerom goed is, omdat zy alleen het vermag ons op te helpen; die daerom ons aller poogingen moet verwerven omdat zy *nationaal* is!...

Daerom verdedigen wy de vlaemsche zaak; maer niet om de kwestie van *ja* of *oui* zooals zommigen het verstaen; en nog veel minder om eenige ligte lettergewrochtjes die in de vlaemsche tael verschenen zyn. Dat zyn vruchten van tydverdrieff, onze zending is grootscher; zy die zich mannen der vlaemsche beweging noemen, moeten hunner taek als gewigtiger beschouwen, dan alleen over spelkunst en taelvormen te spreken; het denkbeeld moet het wapen zyn, zooals een onzer vaderlandsche letterkundigen het op nederlandsch congres, dees jaer te Brussel gehouden, zegenen *dorst*. Ja, de gedachte moet ons wapen zyn, de gedachte die in de vlaemsche beweging ligt, en geene andere, want die is alomvattend, zy besluit onze onverdeelbare nationaliteit!!!

Kossuth.

Toen by het invallen van den franschen troon, op eens door gansch Europa uit de borst van alle verdrukke volken eene ontzaglyke vryheidskreet oprees, toen ook stond het dappere Hongarys op en ontscheurde der willekeur eenige vryheden.

Een weinig later echter werd dit land door eenen keizer, die zynen eed brak, snood verraden. Het volk kwam in opstand en de trouwlooze Habsburg werd vervallen van den troon verklaerd.

Een man had zich aen het hoofd der nationale beweging gesteld en die man was Kossuth.

De dagbladen der reaktie noemden hem eenen pamphlet schryver, eenen slechten advokaet, en zyne medestanders kregen den naam van eene bende muiters, welke de dappere generaels van het keizerryk al spoedig tot reden zouden gebragt hebben.

Windischgrätz, de bombardeur van Praeg, werd gekozen om die glorieryke zaak te verrigten. Elk ooggen

blik dacht men te Weenen te vernemen, dat de muitersbende uiteengedreven was, en toen men de bezetting van Pesth door de keizerlyke troepen te weten kreeg, aenschouwd men de zaak als geëindigd en werd er een *Te Deum* gezongen.

Groot was nogtans de verbazing der reaktionairen toen zy hoorden dat Kossuth, wien zy met zooveel minachting behandelden, op eens Windischgrätz op de vlugt had geslagen en dat hy zich van eene groote hoeveelheid voorraad en van talryke gevangenen had meester gemaakt.

De onverwinbare maerschalk werd terug geroepen. Nu had er eene schorsing van de vyandlykheden plaats en Kossuth bragt intusschentyd een geregeld leger van 180,000 man met 300 stukken kanon op de been; hy voorzag een aental vestingen van het noodig oorlogstuig, schafte zich de onontbeerlyke geldmiddelen aen, stelde de onderscheidene besturen in orde, bragt gansch de bevolking in begeestering en deed al de heruten van vaderlandsch liefde blaken.

Hy herbegint de reuzenworsteling tegen Oostenryk. Hy behaelt den eenen zegepraal na den anderen tot op het oogenblik, dat het keizerryk geslagen, ten onder gebragt, ontmoedigt, voor gansch Europa zyne zwakheid belyden en Rusland ter hulp roepen moet.

Het heldhaftige Hongarye bezweek voor de overmagt en de maerschalken, die enkel soldaet hadden moeten zyn, werden beulen in de dienst van den jongen keizer, wiens ongerimpeld voorhoofd het schandmerk van het vergoten menschenbloed draagt.

Veel Hongaren stierven als martelaers der vryheid of werden in de kerkers geworpen; andere doolden in ballingschap. Onder de laetsten bevond zich de beroemde Kossuth. De Turken gaven hem eene schuilplaats en weigerden den keizer van Oostenryk een christen, dien hy ter dood wilde leveren.

Eindelyk wordt de stadhouder van Hongarye op vrye voeten gesteld.

Het gouvernement der Vereenigde Staten stelt een stoomboot ter zynere beschikking en noodigt hem uit den vryen grond van Amerika te bezoeken.

De bevolking van Italie, in begeestering ontvlamd, loopt naar het strand waer het schip, dat hem vervoert, het anker werpt, terwyl het in somber stilzwygen den keizer van Oostenryk laet voorby gaen, en met moeide de neiging bedwingt, om het schandelyk juk des dwingelands af te werpen.

Het reaktionaire gouvernement van Frankryk ontzegt den doorluchtigen banneling zynen grond, maer ten zelfden tyde stemt hem de gemeenteraad van Londen een adres van gelukwensching en verklaren zich veertig andere engelsche steden voor den banneling.

Al wat man van vooruitgang is, maekt zich bereid om hem, die zooveel blyken van volkslieide en kunde gaf, op eene waerdige wyze te onthalen. De voornaemste hervormers, zoo als de beroemde Cobden, en zelfs de brouwersgasten, die den vrouwengeeselaer Haynau, een jaer geleden, eene zoo wel verdiende straf toepasten, zullen hem inhalen.

Wanneer men zulke betoogingen ziet moet men dan

DE BENDE VAN MASSONI.

De korsikaensche dagbladen brengen ons belangryke inlichtingen aen over de uitroeying eener bende bandieten, die sinds lang den zoehik in de omstreken verspreide.

Zichier het verhaal van het drama, waerin wy menschen zien deel nemen, wier karakter in ons midden onbekend is.

Sedert twee jaren was het arrondissement Calvi door eene bende boosdoeners besocht, van over de bergen gekomen, en die eene ware drukking op de inwooners van deze provincie uitoefenden. Het hoofd dezer bende was Peter Jan Massoni, oud soldaet van Afrika, veroordeeld tot ses jaren dwangarbeid door het hof van assisen van Korsika. In 1848, in zyn land teruggekomen, na zyne straf ondergaan te hebben, onder waaktaemheid geplaatst der hooge policie, oefende hy eerst zyne wraek uit op de getuigen, die hem hadden doen veroordeelen; moedig en sterk, verbind hy met zich Xavier Massoni en werd de schrik der omstreken. Dry andere, by verstek veroordeelden, Matheus Arrighi, Peter Pietrucci en Andrea Gramarochi, volgden zich by hen. Van dien dag af stroomde langs alle zyden het bloed en het openbaer geweld was onmagtig tegen zooveel stoutmoedigheid. Onder de misdaden, waeraen zy zich schuldig maekten, is het genoen den aenval te herinneren, welke met gewapende hand tegen de diligencie van Calvi gedaan werd, en waerin den dapperen wachmeester der gendarmerie gekwetst werd, alsmede den brand in de fabrieken van Raneajolo. Altyd by verstek veroordeeld hadden deze boosdoeners eene beleedigende uitdaging naar de overheid geworpen.

De heer procureur-generaal en prefect van Korsika, over dien toestand ongerust, drongen op krachttdadige maetregelen aan. Er was last gegeven aen den kommandant der gendarmerie met 150 manschapen de bende te vervolgen, die ook weldra verdreven was, en zich in het arrondissement Corte wierp. Altyd vervolgd, vertoonden zy zich somtyds op de toppen der bergen, van waer zy de troepen konden ontdekken: daar, ten teeken van spottende uitdaging, schoten zy somtyds gewaerschoten in de lucht af. Zoodanig is daer de stand van den ter-

fin, dat men zich niet tegenover den vyand kan bevinden, ten zy men door eenen gids geleid wordt. Dank echter aen den onvermoebaren yver van de dappere militairen, had er een gevecht plaats. De bandiet Pietrucci werd gedood; Andrea Gramarochi gewond, viel in de handen der gendarmen. Na zynen arm afgezet te hebben, nam men hem mede naar Bastia, waer by voor de volgende assisen al verschynen.

Door die eerste gelukken aangemoedigd, liet men de bende niet gerust. Zy bestond slechts meer uit de twee Massoni en Matheus Arrighi.

Den 13 deser, by het vallen van den nacht kwamen twee gemaskeerde personen by den wachmeester der gendarmerie Gros, en na allen afschrik te hebben te kennen gegeven, welke zy voor de bandieten gevoelden, boden zy aen, hem te geleiden tot daer waer de bandieten huns schuilplaats hielden. Dit voorstel werd aengenomen en men begaf zich op weg met 15 man, na den brigadier der gendarmerie van Albertrucci te hebben kennis gegeven.

Na zes uren gezwinde marsch, in het midden der schrikkelykste afgronden, in twee korpsen verdeeld, komen zy aen eene scherpe rots, omringd door dikke boomen, welke er den toegang moeijelyk van maken. Daer moesten zich de bandieten bevinden, volgens de inlichtingen, die men gaf. De gendarm Muselli, die met Massoni, den oudste, in hetzelfde korps gediend had, en die het verste vooruit was, ontwaerde in de schemering dry kerels, welks huns wapens naast zich hadden liggen. Maer dewyl hy ze niet kon herkennen, by het opkomende schemerlicht, nam hy eenen kassei en smet hem tusschen hen; niemand bewoog zich. Hy wierp den tweede mael. Het konden mischien ook herders zyn; maer een derde steen raekte een hunner aen het been. Nu zag de gendarm een man voor zich opryzen, het was Jan Massoni, die dadelyk zyn karaby aenlegde en lotbrandde. Muselli antwoordt door een gewaerschot en weldra tuimelde de bandiet en rolde van de rots.

De twee andere kerels, die slechts de gidsen van den bandiet waren hadden gepoogd te vlugten; maer aengehouden door gros en zyns gendarmen, legden zy de wapens neer en werden gevangen genomen.

Nauwelyks had zich de losbranding doen hooren, nauwelyks was het ligcham van Jan Massoni op de spitsse rots getuimeld, welke de gendarmen op honderd schreden afstand omringden, of zy zagen beneden de rots, als uit den grond, twee mannen opryzen, in geitenveilen gekleid, het gelaet met een lang en baerd bedekt, en van kop tot toon gewapend. De gendarmen herkendden weldra Xavier Massoni en Arrighi. Maer nauwelyks hadden zy zich doen opmerken, of vier karaby-schoten daverden over de bergen. De gendarm Albertini, viel in volle borst gewond door Arrighi.

De gendarm Corteggoni; twee kogels verbryzelden de kolf van zyn karaby en gaen hem door den schouder. Hoewel zwaer gewond, overmeesterde hem zynen moed. Aenleggende, mikt hy op Massoni, en zyn kogel treft den roover aen den hals, echter niet diep genoeg; want men zag hem weldra tusschen de afgronden en rotsen door, vlugten, een lang en bloedig spoor achterlatende.

De bandiet Arrighi, had Massoni niet kunnen volgen, en als door een wonder aen eenen hagel van kogels ontkomen, vlugte hy in de grot. Die grot gelegen onder het plat-form, waerop Massoni gedood was, is meer dan dertig voet hoog, en de opening is zoo eng, dat slechts een man te gelyk er door kan. Door geen ander hol kon men er indringen. In die grot, zelfs onbekend aen de landstreek, verschool zich Arrighi. Het was de woning der bandieten en gewis moest elk hunner op zyne beurt op de plat-form waken, om alle verrassing voor te komen.

Terwyl men die grot omsluit, komt er een ander detachement gendarmerie aen, gekommandeerd door brigadier Orseltoni. Die moedig militair, slechts gehoor gevende aen zynen moed, wil de grot naderen, en ten minste het lyk van den gendarm Albertini medenemen. De bandiet brandt zyn wapen los, en de ongelukkige brigadier valt doodelyk gekwetst neder.

Nauwelyks was de tyding van dit bloedig gevecht te Corte aengekomen, of de president van den tribunael dier stad, functie doemende van instructie-regter, vergezeld van den heer Revant, substitueet van den procureur der republiek, alsmede den onder prefect van Corte, vergezeld van zestig man van het 57.^e linie-regement, gekommandeerd

niet overtuigd zyn, dat eurlang de laetste sporen der volkswinglandy verdwynen zullen, en dat de zaak des vooruitgangs alom zal zegepralen? *Broedermin.*

Monseigneur, aertsbisschop van Mechelen, heeft zynen onderhoorigen geestelyken verbod gezonden eene mis van den H. geest te lezen, voor de leerlingen des onderwys-gestichten van den staet. De jonge Belgen die by geestelyken ter school gaan hebben alleen het voordeel, by de opening hunner leergangen, eene dergelyke mis by te wonen.

Dynsdag 28 oktober aenstaende zal er in de groote zaal der akademie onzer stad, overgegaan worden tot de kiezing van zeven leden onzes gemeenteraeds, in vervanging van de volgende aftredende heeren te weten:

By den eersten scrutin MM. Thuisbaert, Petrus Josephus; Van Wichelen, Eduard A. F.; Van Kerschaver, Vital; Verstraeten, Benoit, en Van der Auwermeulen, Jean Marie.

By den 2den M. Leyns, Ignatius.

En by den derden M. Tolliers, Martinus.

Het artikel in ons nummer van zondag laetst vervat, handelende over de instelling van pryzen voor de werkende klas onzer stad, en opgesteld door onze heer vrede-regter Van Wichelen, wordt in groote en kleine steden hoogst naer waarde geschat, wy zien met genoegen dat de *Broedermin*, de *Thiellenaar* enz. hetzelfde uit ons blad als een te volgen stichtend voorbeeld overnemen.

Luchtvaart te paerd.

M. Poitevin zal heden zondag te Gent in den Casino eene luchtvaart te paerd doen. De luchtbol waarmede de stoutmoedige luchtreiziger zal opvaren heet *le Zodiaque*. Hy is 50 meters hoog op 27 doorsnede en bevat 2000 vierkante meters gaz.

De opvaart zal ten vier ure juist plaets grypen.

De plegtige prysuitreiking der meiskens zondagschool zal plaets hebben op maandag 13 oktober 1851, in de parochiale kerk alhier, om 2 1/2 ure namiddag.

Maendag laetst heeft de gendarmerie onzer stad binnen de gemeente Sinay twee gebroeders de genaemde Joseph oud 26 jaren en Frans Heynderick, oud 25 jaren, landbouwers aldaer, aengehouden, beschuldigd van den 28 september ll. een eenen beenhouwer dier gemeente verscheidene messteken toegebracht te hebben. — Zie daer het tweede dergelyk geval dat wy binnen eene maend aentestippen hebben.

Het schilderstuk door een kunstlieffhebber van Zele vervaerdigd en verbeeldende « den Heiland van het kruis afgedaen en in den schoot zyns moeder liggende » is maandag laetst by loting ten huize van den heer Van Sever in de Zelestraat alhier, ten deel gevallen aen de heer Hendrik Piryns van Zele en het tafereeltje aen onzen stadsgenoot mynheer de Notaris Spielman.

(Med)

De heeren Michels veearts te Beveren en Van Haken, veearts te Zele komen van wegens het staatsbestuur eene belooning te ontvangen, voor zich bijzonder onderscheiden te hebben in het uitvoeren hunner bediening.

Twee officieren van het regiment der cuirassiers te Brugge hadden kampernoeljen (championns) geplukt en vroegen aen de dame van hun logement dezelve te willen gereed maken. De dame zegde dat zy het niet kende en deed daerenboven opmerken, dat de kampernoeljen eene zeer gevaerlyke spyze waren. Op de weigering der dame maakten de officieren zelve den kost gereed, die hun noodlottig zyn moest. Inderdaed ten 3 ure van den morgen gaf de luitenant Van den Eynde, na yselyk geleden te hebben, den geest, en de tweede officier, M. Van Houtte, is des avonds bezweten.

Dit treurig uiteinde van twee jonge officieren, die

door kapitein Agostini en luitenant Clavel, gaen ter plaetse, waar reeds de kommandant der gendarmerie Sex, kapitein St. Marc en de luitenant Virgitti en Pons aengekomen waren.

Na het getal doodden en gekwetsten bevestigd te hebben, en tevens den aard der kwetsuren, na een lang onderzoek gedaan, en een plan opgemaakt te hebben, bevond men dat die grot niet bereikbaar was. Een enkel man er slecht in konnen gaen. begreep men dat dit eene moordery, een voor een, zou geweest zyn. De opperhoofden dachten niet anders of de bandiet zou voor den honger bezwyken.

Twee dagen en twee nachten verlieden de militairen, door vermoejens overmeesterd waren aen de schoten van den bandiet bloed gesteld, zonder zich te kunnen verweeren. Des nachts zelfs vreesde men dat hy zou kunnen ontsnappen. Men moest op iets anders gaan denken. Men wilde de grot doen springen. Luitenant Clavel ging by gevaer syns levens, eene doos met 2000 kruitlozen aen de grot leggen; toen men schoot, branden dezelve los, en eene schrikkelike losbersting deed de rotsen daveren, maer nauweliks wankelen.

De substitut van den procureur der republiek zond naer den plaetskommandant van Corte, om een aental poeijer en grenatons; ten einde de rots verder te verbryzelen; maer die hulp kwamen te laet en middelwyl waren weder twee militairen gedood.

De gendarmen die den ingang bewaakten, werden beurtelings afgeslief. De genaemde Claude wilde aen zyne kameraden water brengen, naderde te veel de grot en een bal sloeg hem neder.

Dewel de nieuwe voorraad niet aenkam, wilde kapitein Saint Marc met den roover parlemteeren; eene zainspraak vangt aen: « Grief u over; ik belouf u het leven. — « Haal er my uit, was 't antwoord. Als gy u niet wilt overgeven, kom er dan uit; als gy moed hebt, vecht dan tegen ons over. — Als ik er zal uitkomen, zal het u dner te staan komen, antwoordde de bandiet, en loonde de tromp van zyn geweer. Waerom, ging hy voort, komt gy het lyk van uwen kamerad niet weghalen? » Nachts lyd hy koude en over dag hitte. » Beurteilungen beleedigde hy zoo de officieren en soldaten en verklaerde niet uit zyn hol te zullen komen, voordat hy geene voorraad meer had.

Eindelyk in den nacht van den vierden dag, komt de nieuwe voor-

algemeen geacht werden, heeft eenen diepen uitdruk op de bevolking gemaakt. Mogte het een les zyn voor degenen, die, om een oogenblik hunnen smaek te streelen, hun leven en dat hunner familie in gevaer stellen, door eene spyze, welke van alle tafels diende verbannen te worden.

— Wy vinden in een russisch dagblad een bericht van zekeren heer Bonnier, kapitein van het koopvaerdschip *Lyon*. Het schip bevond zich op den 10 july aen den mond der la Plata-rivier; op het verdek en op zekere hoogte daerboven, heerschte volkomen windstilte, terwyl boven in de masten nu en dan een hevige rukwind woei. De wind was zoo sterk, dat men de zeilen moest stryken. Daerby zag men geene wolken, maer wel dampen door de lucht trekken, en aen den horizont bemerkte men van tyd tot tyd eene ongewoone luchtspiegeling. De oppervlakte der zee was glad en effen als een spiegel en in de masten hoorde met het huilen van den storm. Dit ongewoon verschynsel duerde drie geheele dagen, namelyk den 10, 11 en 12 july. In den nacht van 12 op 13 july, daalde de wind langzamerhand tot op de oppervlakte der zee.

Tien dagen later verhiel zich aen den mond der la Plata een orkaen die groote verwoestingen aenrigtte. In den nacht van den 16 tot den 17 oktober verhiel hy zich op nieuw. Merkwaardig is het dat zulke orkanen periodiek alle 15 jaren terugkomen, want zy vertoonden zich in de jaren 1790, 1805, 1820 en 1835; thans heeft het verschynsel zich in 1850 herhaald. Die periodiciteit is buiten twyfel zeer merkwaardig: by den staet van kindsheid waerin de meteorologie nog verkeert, zyn wy niet in staet hiervan eene verklaring te geven.

Zaterdag avond heeft de maetschappy *voor Tael en Kunst* de serenade gegeven aen den heer Conscience, ter gelegenheid zynr laetste benoeming tot ridder van den Nederlandschen Leeuw. Wy hebben nimmer zulke schitterende serenade gezien. Een aental fakkeldragers vormden den stoet. By de vanen der verschillende afdelingen, bemerkte men een transparent, waarop men in gulden letters las: *Gy zult uw vaderland beminnen, en zyne tael en zynen room*, eene spreuk die, naer men ons verzekert, door den gevierden schryver in eene plegtige gelegenheid werd uitgesproken. De stoet is buiten de stad geaen, waar de romanschryver woont, omringd door eene menigte volks, er in er in teruggekeerd onder eene ontelbare volksmenigte. en het spelen van muziekstukken. Een aental burgerwachten, in uniform, van de compagnie, waervan de heer Conscience luitenant is, hadden zich by den stoet gevoegd. Het lokaal in de Kaesstraat was prachtig verlicht — wy herhalen het, wy zagen nog zulke prachtige ovatie niet. In het lokaal gekomen, werd daer een broederfeest aengerigt, waerin verschillende redevoeringen gehouden en toasten gedronken werden, die de heer Conscience talkens beantwoordde. Zyne woorden werden met geestdrift begroet. *Antwerpsche Handelsblad.*

Zondag laetst heeft een der leeuwen in de menagerie Huguet, aen de Keulsepoort te Brussel den vinger afgebeten van den cornac van den rhinoceros. Die man had de onvoorzichtigheid zyne hand op den boord der kooi te leggen. Men heeft hem naer Sint-Jans-gasthuis moeten dragen en hem daer het overblyvende stompen vinger afgezet. Men zegt dat de leeuwtemmer Charles niet zeer gaerne het hok van dien leeuw meer betrad. Ook heeft men het dier nu in een afzonderlyk kot gezet.

Ziehier nog eenige byzonderheden over dit ongeluk: « Het is niet by toeval dat de cornac, in de menagerie Huguet den vinger door een leeuw is afgebeten, maer wel omdat hy met dien leeuw wilde spelen. Dit dier, vroeger redelyk tam, is nu sedert eenige dagen weder zeer wild geworden. Hy heet *Julien* en heeft in den tyd te Madrid tegen verscheidene wilde stieren gevochten. »

Daegs te voren was er iets min ernstigs voorgevallen. Een heer die vroeger nog in de menagerie was geweest, en had gezien hoe een der olifanten, wanneer men hem een hoed gaf, daarmede deftig saluerde, wilde het beest nu ook dat kunstje eens doen verrigten ten aenschouwe van eenige jufvrouwen, in wier gezelschap hy zich bevond. Hierom reikte hy den olifant zyn hoed, een splinternieuwen, en gebood hem te salueren. Ja maer het dier verstond hem zeker niet wel, want na den

raad aen, om de grot te doen springen. Het was middernacht; de zwakke maenschynt liet nauweliks toe de menschen, op eenige schreden afstand, te onderscheiden. Eensklaps doet zich een kreet hooren: « Hier ben ik. » Een dubbel schot volgt hier op, en dry nieuwe slagtoffers vallen: het is brigadier Pearechi en de gendarmen Ferracci en Pieri. De eerste alleen scheen doodlyk gekwetst. Op het zelfde oogenblik ziet men Arrighi, in damp en mist, als eenen reebok over de rotsen springen. Een hagel van kogels brandt los.

Men dacht dat hy gered was, want men zag hem verdwynen. De dapper luitenant Virgitti riep uit: Kameraden, wy zyn oenteed als de schelm ontvugt; wy zouden niets meer kunnen doen, dan onze demissie geven. Vooruit! Men vervolgt den bandiet, de brigadier Pasqualaggi ziet hem het eerste, tusschen de rotsen, waar hy zich voortsleept. Hy was aen den knie gekwetst; twee kogels hadden er het been van verbryzeld.

Op het oogenblik dat hy nog gebruik wilde maken van zyn wapen, legt de brigadier aen, en zyn schot verbryzelt hem het hoofd. Hy was stokdood. Zoo eindigte het leven van twee monsters, die zooveel mordsen den dag legden, dat men ze roemryk op het slagveld zou hebben zien schitteren.

De magistraten hebben bevonden, dat er niets in de grot was dan een stuk geitenvelsch nog rouw en deels bedorven, er was geen drank. Zyne veldschep by den eersten aenval gebroken zynde, dronk hy, had hy eens de gendarmen toegeropen, zyn water.

Wat P. J. Massoni aengaet, deze heeft alvorens te sterven, den gendarm Mossalli gesproken en hem geluk gewenscht over den betonnen moed. Hy gaf hem zyn verrekker ten geschenke. Na Gode vergiffenis gevraagd te hebben voor zyne misdaden, heeft hy, zonder klagt, den geest gegeven.

Zyn broeder Xaverins, die eenen kogel in den hals had, is niet kunnen aengehouden worden, heeft dien kogel met de punt van zynen dolk, door herders doen uithalen, op bedreiging des doods. Heengaende zegde hy: « Corgia l'ha fatta, Corgia la payerà. » Het zyn de inwoonders van Corgia, die ons verraden hebben, het zyn zy die het zullen betalen. »

hoed eene wyl vast te hebben gehouden, rolde hy hem fraetjies met zyne tromp ineen, en stak hem toen in zyne muil om hem te proeven. Hy scheen echter niet van zyn smaek. want na een paar minuten er op gekauwd te hebben, hielde hy hem weér zachtjes met zyne tromp uit zyne muil en gaf hem aen den heer weder... onder den vorm van een zwart bolleken van eene goede vuist dikte. Dat de heer fel stond te kyken en de toeschouwers fel lachten, de jufvrouwen medegerekend, hoeven wy niet te zeggen.

Een dierentemmer.

Men leest in het *Journal de l'arrondissement du Havre*: De liefhebbers van levendige ontroeringen, welke maendag avond het te eten geven van de dieren bywoonden, in de menagerie van den heer Herbert, hebben er eene zonderlinge gelegenheid ontmoet om hunne neiging te voldoen.

Men weet dat de moedige temmer er in gelukt is, in dezelfde kooi, in byna goede verstandhouding verscheidene wilde dieren van verschillende karakters te doen leven. Het is een leeuw, een panter, een tiger, een jaguar en een hyena.

Hoewel het resultaat, door den heer Herbert verkregen, zeer wonderlyk is, zal men begrypen dat de natuer somtyds nog by deze dieren opkomt, en dat er eenige slagen van klauwen en tanden gewisseld worden.

Maendag avond, na het eten, trad de heer Herbert in de groote kooi, waer zyne gasten gelogeed zyn, toen eensklaps twee van hen, die zeker met hem nog eene eike te pellen hadden, elkander aenvielen. Het was de panter en de jaguar.

Eene schrikkelike worsteling ving aen. De positie van tusschen twee vechters besloten te zyn, werd moeilijck, te meer daer de andere gasten ook begonnen opgewekt te worden, en lust schenen te krygen om te vechten.

Gelukkig verloor de heer Herbert zynen koelen bloede niet en liet hy zich geen vrees aenjagen. Na zich zoo geplaatst te hebben, dat hy met zyn ligchaem den weg aen de andere dieren afsneed, greep hy den panter met den steert en gelukte er in, na veel moeite, om de vechters van een te scheiden. Het was slechts toen de eendragt weér in de kooi heerschte, dat de moedige temmer dezelve verliet, onder het juichen der ontroerde menigte.

Vlaemsch Tooneel.

Nog een zomer is verdwenen: vaerwel, wandeling in het veld; vaerwel leuensbier en musschen hesp, wille broeken en ondervesten, — en gy, zuierige juffertjes met nwe glansende parasols en slepende kleedderen met *volants*; waarmede gy zoovele stofwolkjes in de hoogte jaegt, — tot het toekomende jaer, — kom dan weder nit met de meikevers (molenaers) frisscher en liever dan ooit, — en gy zult ons weder welkom zyn...

Maer nu is de winter daer, laet ons nu een weinig alleen loopen, des avonds ons kaartje gaen doen, de gazet lezen, en blyft gy, als goede huismeisjes, die ge zyt, te huis, — zoo doende mogt gy dan alle zondagen, als gy u wel duffelt en warm kleedt, medegaen naer de *Vlaemsche komedie*. *Broedermin.*

Schipbreuken.

Op den 25 july is een groote Oost-Indievaerder, *the Randolph*, van het huis Dunbar en Comp. vergaan. Het schip verongelukte op de vaert naer Calcutta, op de noordoostelyke klippenkust van Mauritius. Het onheil gebeurde des nachts, en is voornamelyk te wyten aen het gebrek van een lichttoeren op het eiland. Van de 500 persoonen (passagiers, matroozen en soldaten), welke zich aen boord bevonden, verdronken er 50. Het verlies aen de lading is zeer groot.

Men schryft uit Curaçao 23 augustus 1851 het volgende:

« Van het naburige Bonaire schryft men my, dat aldaer op den 30 der vorige maend in eene boot is komen aendryven de matroos William Fredrisch; op het oogenblik dat hy werd opgesicht was hy op het punt van den geest te geven. Door spoedige en doelmatige aengebragte hulp, werd hy echter in het leven teruggeroepen. Men hoorde later van hem dat hy had behoord tot het engelsche barkschip *Marry of Glasgow*, kapitein Allison. Dat schip moet, volgens zyn verhael, den 17 july in den vroegen morgen, in de nabyheid van het eiland Barbabos, op eene rots geloopen zyn, en werd binnen weinige oogenblikken door de golven verbryzeld. Er bevonden zich 7 persoonen aen boord; hy had nog den kapitein over boord, en den stuurman met twee matroozen, die in den mast geklommen waren om de zeilen te bergen, in zee zien storken. Hy was gelukkig genoeg geweest zich met de twee overigen in de boot te reddden. Zyne gezellen echter bezweten weinige dagen daarna aen zyne zyde. 15 lange dagen en nachten had hy in de kleine opene boot op zee doorgebracht. De weinige scheepsbesluit, die hy nog in haest had mede gelykt en het water, dat de genedige hemel ter juister tyd voor hem deed regenen, hadden hem het leven gered.

Schamil-Bey.

Over Schamil, den hoofdan der Tsjerkessen, deelt een russisch officier in de *Schwedische Merkur* het volgende mede:

De oude Schamil behoort tot een tartarschen stam; hy is in het noordelyk Daghestan geboren, in eene provincie, die reeds lang aen Rusland onderworpen is. Hy is thans ongeveer vyftig jaer oud, verliet in jeugdigen leeftyd Daghestan, ging naer Indië en liet zich daer in fanatieke secte der Muriden inwyden. Eerst ten tyde van